

NENES REBELS.

ADA LOVELACE

DESXIFRA EL CODI

Estrella Polar

NENES
REBELS.

ADA LOVELACE

DESXIFRA EL CODI

Estrella Polar

Títol original: *Ada Lovelace cracks the code*

© Timbuktu Labs, Inc., 2019

© de les activitats: Wogrammers, 2019

© de la traducció: Núria Artigas, 2020

Text de Corinne Purtill

Il·lustracions de coberta i interior de Marina Muun

Lettering de la coberta de Monique Aimee i Anilú Zavala

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-18134-33-3

Dipòsit legal: B. 2.570-2020

Imprès a Catalunya

Aquest llibre és una obra de ficció històrica. Hem intentat mantenir la màxima precisió, però alguns dels noms, els personatges, els negocis, els llocs, els actes, els escenaris i els incidents poden haver canviat per adaptar-los a les necessitats narratives.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

L'Ada avançava amb compte per la jungla, vigilant de no fer gens de soroll. Feia setmanes que un tigre aterridor assetjava els pobles del voltant i devorava tothom sense pietat. I ara, ella, la caçadora més valenta...

No, caçadora no era la paraula perquè no li volia cap mal, a la bèstia.

Ella, la domadora de tigres (sí, molt millor) es faria amiga de l'animal i el convenceria perquè deixés de cruspir-se persones. Potser fins i tot el convenceria perquè fos el seu animal de companyia. Va reunir tot el coratge que va poder, va avançar fins al centre d'una clariana i va aixecar els braços.

—T'he enxampat! —va cridar l'Ada mentre s'abraonava sobre el coixí on la seva gata, Mistress Puff, feia una becaina sota un raig de llum.

La nena no va fer cas dels miols de protesta de la gata i va enfonsar la cara en el pèl suau i blanc de l'animal. L'Augusta Ada Byron tenia vuit anys. Vivia en una mansió a la vora de Londres, una casa bonica amb una aula per a les seves classes i una fantàstica escalinata en un gran vestíbul, les parets del qual ressonaven com un tro quan pujaves al graó de dalt de tot i cantaves amb força. De vegades, feia veure que la cuina era un cau de bruixes ple de calderes bullents mentre deixava anar un riure estrident. (Això feia cridar la cuinera i enfadar molt la mare.) Per desgràcia, les coses que li semblaven més interessants i les coses per les quals la renyaven més solien coincidir tot sovint.

L'Ada no volia ser entremaliada i s'esforçava per ser bona minyona. Volia que la mare estigués contenta i també la senyoreta Lamont, la seva institutriu, que sabia tocar el piano i tenia un accent irlandès encantador. Però tenia tanta energia que estar-se quieta li era impossible. Un dia, va mossegar la mestra, que la va renyar, i després va mossegar la

barana de fusta perquè l'havien castigat a asseure's a les escales.

Per desgràcia, allò va fer que acomiadessin la senyoreta Lamont. A partir de llavors, a l'Ada li van fer classe un munt de professors particulars amb cara de pomes agres. Sabien com convertir una nena en una senyoreta, suposava ella, però no gaire cosa més.

—Senyoreta Byron!

L'Ada va fer un bot; la gata va baixar de la seva falda i va marxar corrent passadís enllà. Tots els mestres semblaven saber exactament el moment en què la imaginació de l'Ada divagava. La nena va mirar amb enveja com desapareixia Mistress Puff i es va afanyar a entrar a l'aula. Va consultar l'horari que la Madame havia escrit a la pissarra: geografia, música, francès, matemàtiques, italià... Quinze minuts per a cada cosa fins que s'acabés el dia.

L'Ada es va alegrar de veure que hi havia geografia i música, però les matemàtiques no li van acabar de fer el pes. Com podia ser que a algú li agradés una

assignatura sense dibuixos? La geografia, en canvi, era ideal per inventar històries.

—Noruega és un país escandinau amb una costa accidentada i unes onades que poden arribar als disset metres...

—Què provoca les onades, Madame? —va interrompre l'Ada.

—Pst —va respondre la senyora amb severitat—. El mar de Noruega és...

—Les onades serien més altes que aquesta casa?

—Perdó?

—Les onades. El jardiner diu que aquell arbre de davant de casa fa quinze metres d'alt i arriba més amunt que la teulada. Així que les onades de Noruega serien més altes que aquesta casa, *n'est-ce pas?* Oi que sí? —L'Ada mirava per la finestra imaginant-se el mar elevant-se per sobre del jardí. L'aigua arribava a tocar dels vidres, com si ella fos un peix dins d'una peixera.

La mestra va deixar anar un sospir i va tancar els ulls. Ho feia sovint a les classes de geografia.

La geografia li deu provocar son, va pensar l'Ada.

La nena va resseguir el globus terraqüi amb el dit i es va aturar a Grècia. Les illes gregues semblaven núvols que s'obrien per revelar un tros de cel blau i clar. Grècia era on vivia el pare. La mare l'hi havia dit la darrera vegada que l'Ada li havia preguntat on era el pare. Llavors, els llavis de Lady Annabella Byron s'havien tancat amb força, cosa que significava que ja no li estava permès fer més preguntes.

L'Ada no recordava haver conegut el pare tot i que la mare li deia que sí. La nena encara tenia els regals que ell li havia enviat: un anell, un medalló, un tros de cinta i un petit quadre d'Itàlia.

Sabia que era poeta, cosa que a l'Ada li semblava avorrida. Tots els llibres de poesia que llegia eren plens de rimes sobre nens feliços perquè feien cas dels pares. A l'Ada li costava de creure que allò pogués agradar a algun infant.

Per això, va decidir que el pare seria un gran capità de vaixell. Això explicaria per què vivia en un país envoltat pel mar.

La porta es va obrir de bat a bat i una dona amb rínxols castanys, ulls vius i el posat d'una reina va entrar a la sala.

—Mare! —De manera instintiva, l'Ada se li va acostar corrents. Llavors es va contenir en veure l'expressió violenta de Lady Byron i es va aturar per fer una reverència.

—Bon dia, Ada —va dir la dona—. Bon dia, Madame. Com va amb la feina, l'Ada?

—Va molt bé amb el francès i l'italià, però les matemàtiques i la geografia li costen. De vegades bada massa i perd el fil de la classe.

L'Ada es va queixar en silenci. El que feia enfadar més la mare era que badés.

—Ada, has d'aprofitar bé la teva educació i no distreure't amb foteses o deixant volar la imaginació. Res de contes abans d'anar-te'n a dormir fins que no t'hagis centrat.

—Però mare...

—Prou —la va renyar l'Annabella mentre es girava per mirar la professora—. I vostè, Madame,

mantingui l'Ada a ratlla. —L'Annabella se'n va anar deixant enrere una Ada i una Madame afligides a classe.

Aquella nit, un so estrany i molt fluix va despertar l'Ada mentre dormia.

Va travessar el vestíbul i va mirar a través dels barrots de la barana. A baix, la mare es tapava la cara amb les mans per amagar les llàgrimes. Els sanglots de la dona ressonaven escales amunt fins a tocar el cor de la nena. Dos servents van arribar corrents al vestíbul i l'Ada es va fer fonedissa.

—Lord Byron ha mort.

—No!

—Ja t'ho pots ben creure.

—Desperto la senyoreta Byron?

—No. Lady Byron diu que no diguem res a la nena.

L'Ada es va retirar a l'habitació, va tancar la porta i es va ficar al llit amb els llençols fins a la barbeta. S'hi va estar una bona estona mentre pensava com se sentia després de saber la mort del pare.

L'endemà al matí, la mare no li va comentar res a

l' hora d' esmorzar. L' Ada, tampoc, però es va esforçar per portar-se molt i molt bé. Abans d' acomiadar-se per anar a classe, es va posar de puntetes i li va fer el petó més dolç possible a la galta de la mare. A la nena li va semblar que a la mare se li humitejaven els ulls, però l' Annabella li va fer un gest amb la mà perquè se n' anés.

L' Ada va sentir que la Madame la cridava per a la primera classe del dia, però la nena va anar-se'n en direcció contrària, cap a l' altra punta de la casa. En una paret hi havia un retrat cobert amb una cortina de vellut verd. No havia pogut veure mai aquell quadre i tampoc no s' havia atrevit mai a desafiar la mare. Però aquell dia era diferent. Va respirar fondo i va apartar la cortina per veure la cara del seu pare per primera vegada.

Els ulls blau clar del pare eren iguals que els que la miraven a ella quan es contemplava al mirall. Duia una pesada túnica vermella brodada amb or i semblava que estigués escoltant algú que parlés just al costat del marc del quadre.

La gent deia que Lord Byron era un dels millors poetes d'Anglaterra i, probablement, del món. Aquell home no semblava un poeta, va pensar l'Ada. Més aviat semblava un aventurer o el capità de vaixell que sempre s'havia imaginat. La nena va inclinar el cap i va encreuar els braços, adoptant la mateixa postura que el pare.

L'Ada va comprendre aleshores que el seu pare era especial. Sabia que havia escrit idees sobre les quals la gent discutia durant molt de temps. Doncs bé, si ell era extraordinari, llavors ella també ho hauria de ser. Satisfeta, va tornar a tirar la cortina i es va dirigir cap a l'aula.